

Co nám Karel neřekl

Ve čtvrtek 30.9. mi volal pan president aby zkontroloval mou připravenost. Jelikož jedním podle hesla "Vždy připraven!", byl jsem pozván na úterní natáčení pořadu "Sedm pádů Honzy Dědka" do Malostranské besedy, ve kterém měl být hlavním hostem nás Mistr Ian Anderson.

Přesunul jsem si kvůli tomu nějaké pracovní povinnosti a v úterý jsem po páté hodině již vystupoval z tramvaje na Malostranském náměstí. Už mě tam čekal Karel, který zrovna viděl Mistra odcházet na procházku směrem na Karlův most. Celá záležitost se tedy ukázala jako reálná (NEKECAL!).

Při posezení u piva jsem si všiml malého obtlouklého a plešatého chlapíka, který mířil do prostor Malostranské besedy. Připomínal mi známého hitmakera se dvěma křestními jmény, ale říkal jsem si, že to bude asi náhoda - přeci jen jsem ho nikdy neviděl naživo a tak jsem si nebyl jist. Za chvíli se ovšem Karel zmínil, že budeme dost překvapeni dalšími hosty, zejména jedním z nich. Jako Hercule Poirot jsem si dal dvě a dvě dohromady a bylo mi jasné, že tím utajovaným hostem je Michal David. Pan president mě poprosil, zda bych o tom raději nepomlčel, protože nechce zbývající členy odradit a rozčítit už před akcí. Čímž jsem se stal spoluspiklencem. Ale druhého a třetího hosta talkshow jsem se stejně nedozvěděl...

Zbylí pozvaní členové FansClubu dorazili včas, takže jsme se po šesté hodině přesunuli do sálu a v půl osmé si Honza Dědek pozval prvního hosta.

Byl jím právě Michal David!

Narozdíl od ostatních spolufanoušků jsem se rozhodl přistupovat k němu bez předsudků. Sám na začátku prohlásil, že jsou dvě skupiny lidí - jedna ho miluje a druhá nenávidí. Ve mě by tedy našel skupinu třetí, protože je mi zcela lhostejný. Jako muzikant vlastně oceňuji jeho schopnost napsat hit, protože to je těžká věc bez ohledu na žánr, ale včera se projevil jako naprostý hlupák. Jeho schopnost dát dohromady smysluplnou větu je asi stejná jako schopnost Andreje Babiše, tedy nulová.

Půlhodina jeho vystoupení byla utrpením a jsem zvědav, jak si s tím poradí režisér a střihači pro vysílání na Primě.

Druhým hostem byla Halina Pawlowská!

Já jí znám jako autorku knihy a scénáře pro film "Díky za každé nové ráno" který mám rád. Její další knihy (napsala jich už 33) jsem nečetl, ale také pro ně nejsem cílová skupina. Její vlastní talkshow jsem několikrát viděl, ale nikdy mě nezaujala.

Nicméně pro moderátory obdobných show musí být požehnáním. Je vtipná, na každou otázku dokáže srozumitelně reagovat a na konci dá moderátorovi prostor pro nějakou vtipnou pointu a když jí zrovna nemá, tak jí "mimochodem" řekne sama. Při jejím vystoupení jsem se bavil a docela mi ta půlhodinka utekla.

Třetím hostem byla Valentýna Bečková!

Osmiletá dětská herečka nás několikrát rozesmála svými bezprostředními reakcemi na dotazy moderátora, ale na druhou stranu jsem si říkal, že by rodiče měli trochu ubrat a nedělat z ní cvičenou opičku.

A konečně přišel na řadu Mistr Ian Anderson!

To byl samozřejmě vrchol večera. My kdo toho starého nerudu známe pod indiánským jménem "Jeden podpis na osobu" jsme byli překvapeni, jaký milý a vtipný člověk vyšel na pódium. Zahrál si s Honzou Dědkem na flétnu, ke všem otázkám přistupoval s lehkostí a odpovídal angličtinou, které jsem rozuměl i já a nemusel jsem čekat na překladatelku. Dozvěděli jsme se jak se má lanova dcera, kočka a chilli papričky (včetně důležité rady pro sklizeň extrémně pálivých druhů) a také rozdělení peněz v rodině Andersonových. Celé vystoupení nemá cenu probírat, podívejte se na něj v úterý 12.10. na Primě.

Bohužel to opět rušil přihlouplý Michal David, který se snažil do některých příspěvků přispět svou hřivnou, zvedal palec nahoru a "nenápadně" šeptal "My jsme si tak podobný!". Tak určitě Míšo...

Celé to dorazil ve chvíli, kdy Mistr na závěr odehrál (pouze s malou akustickou kytarou) směs skladeb Thick as a Brick a Blackpool. Nechal si na pódium vynést klávesy, pronesl naprosto zmatenou zdravici své tety pro lana Andersona (bylo tam něco s královnou, rakovinou prsu a Skoty, ale na víc se mě neptejte, nerozuměl jsem tomu ani v češtině a chudák slečna překladatelka vůbec nevěděla která bije) a počal preludovat začátek Bourée. Mistr koukal jak puk, protože o společném hraní s místním Pepkem Vyskoč asi nebyl informován, ale vzal flétnu a pokusil se o společný jam. Nejprve ho upozornil, že to Jethro Tull hrají v bluesovém tempu a v D, zatímco on hraje v C a ve standardním provedení J.S.Bacha, ale Míšovi se to opravdu nepodařilo pobrat. Když jsem se za něj začal stydět, musel jsem odejít ze sálu směrem na záchod. Přišel jsem tedy o druhý díl (Impérium vrací úder), kdy David začal hrát svou skladbu a Anderson se k němu přidal naprosto bez zaváhání (poznalo se, kdo je tady Mistr).

Všichni jsme z toho závěru byli rozhodně v šoku, nicméně cestou domů, usmířen velkým panákem Tullamore Dew (děkuji Vladko) a malým panákem slivovice (děkuji Karle) jsem si řekl, že to vlastně byl skvělý večer. Teď totiž můžu říct každému, kdo viděl koně blejt a hada srát, že já jsem viděl Michala Davida jamovat s lanem Andersonem, což je naprosto největší bizár.

Stálo to za to a velmi děkuji panu presidentovi Kartullixovi, že mi tento zážitek dopřál.